

Савата седеше угриженъ. Утре бѣше празникътъ на „Св. Кирилъ и Методий“. Трѣбваше да се украсятъ стаятъ съ книжни ленти и цвѣтя, а пъкъ тази година, за проклетия, цвѣтята въ градинитѣ бѣха малко, и веселата дружина на Савата не бѣше събрала още нито единъ левъ за цвѣтни хартии.

— Бре, да му се не види! — тюккаше се той. — Ще се посрамимъ за празника!

Презъ междучасието Савата събра дружината.

— Я си прегледайте джобоветѣ, момчета! — изкомандува главатарътъ. — Дали нѣма да се намѣри нѣкое скрито левче?

Шестѣ джоба се обърнаха наопъки, и само въ ржката на Асена звънна нѣщо. И той подаде на Савата три никелови гроша.

Савата го погледна ядосано и викна:

— Ама ти ще се подигра-

вашъ ли? Съ три гроша единъ червенъ листъ не се купува! Ехъ, язъкъ, язъкъ за празника!

Дружината стоеше натъжена. Савата събърчи вежди, замисли се и най-после викна:

— Нѣма, нѣма да се посрамимъ, хей! Хубаво да знайте! Хайде сега — въ часъ. А на обѣдъ — всички да ме чакате при моста за гората.

Следъ два часа босата дружина вървѣше по пжтеката надъ града къмъ Синитѣ скали. Всички бѣха тукъ — Савата, Асенъ, Коста и Диньо. За да не закъснѣятъ, не бѣха обѣдвали и сега всѣки бѣ захапалъ коматъ хлѣбъ. Най-напредъ бързаше съ изплезенъ езикъ кучето Гуджо, и току се извъръщаше назадъ да види идатъ ли всички. Само Марко — магарето — липсваше. Той още отъ заранята бѣше откаранъ съ други магарета въ гората за дърва.

Пжтеката възлизаше по баи-